

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

JOSÉ LUIS DA CRUZ VILAÇA

fremsat den 9. december 1986 *

Høje Domstol.

1. Sagsøgeren, P. Mouzourakis, er tjenestemand ved Europa-Parlamentet. I 1977 tog han afgangseksamen i fysik fra universitetet i Genève, hvorefter han indtil 1981 arbejdede som universitetsforsker inden for sit fagområde. I januar 1982 blev han ansat som videnskabelig assistent og lærer ved Centret for Oversættelse og Tolkning i Korfu, hvor han blev i seks måneder, inden han sammesteds mellem den 1. maj og den 30. september s.å. deltog i et tolkekursus, som centret afholdt. Herefter var han frelancetolk ved Europa-Parlamentet et år.

På grundlag af udvælgelsesprøve PE/80/LA, som sagsøgeren Mouzourakis deltog i, tilbød Europa-Parlamentets administration ham den 14. juni 1983 ansættelse som tjenestemand på prøve inden for sprogtjenesten, med en indplacering i lønklasse LA 7, 1. løntrin. Sagsøgeren accepterede tilbuddet i en skrivelse af 26. juli 1983, hvori han dog anførte, at han foretrak at få tjenestested ved Parlamentets afdeling i Bruxelles, da hans hustru i forvejen arbejdede som tjenestemand ved Rådet og en stor del af hans arbejde som tolk ville finde sted dér.

Ved beslutning fra Parlamentets generalsekretær af 24. oktober 1983 blev sagsøgeren imidlertid placeret i Luxembourg, hvor han med virkning fra den 1. oktober blev udnævnt til prøveansat tolk ved Generaldirektoratet for Administration, Personale og Økonomi, med en indplacering i lønklasse

LA 7, 1. løntrin. Som ansættelses- og oprindelsessted var fastsat Bruxelles. Han fik meddelelse om denne beslutning ved personaleafdelingens skrivelse af 10. november 1983.

Fra oktober 1983 til juni 1984 fik sagsøgeren udbetalt dagpenge, således som han havde ret til efter artikel 10 i vedtægtens bilag VII.

Ved prøvetidens udløb blev Mouzourakis ved ansættelsesmyndighedens skrivelse af 24. september 1984 udnævnt til fastansat tjenestemand med virkning fra den 1. juli s.å.. Om denne beslutning tilgik der ham meddelelse ved skrivelse af 19. november s.å.

I mellemtiden var det ønske om at få tjenestested i Bruxelles, som sagsøgeren tidligere havde ytret, blevet opfyldt ved en anden beslutning fra Europa-Parlamentets generalsekretær af 16. juni 1984, senere afløst af en beslutning af 28. september 1984. Ved denne beslutning blev han fra den 1. oktober 1984 placeret ved Parlamentets afdeling i Bruxelles.

På et tidspunkt, da sagsøgeren allerede havde haft tjenestested i Bruxelles nogle måneder, nemlig den 12. februar 1985, indgav han en klage til ansættelsesmyndigheden i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, for at opnå en anciennitetsforbedring i lønklassen på tolv måneder i henhold til vedtægtens artikel 32. Ved skrivelse af 25. juni 1985 afsløgte generalsekretæren imidlertid klagen, dels under henvisning til, at den var for sent

* Oversat fra portugisisk.

indgivet og derfor uden videre måtte afvises, dels at den var ubegrundet.

Samme dag havde sagsøgeren desuden indgivet en anden klage til ansættelsesmyndigheden om at få udbetalt dagpenge på grund af sit nye tjenestested i Bruxelles i medfør af artikel 10 i vedtægtens bilag VII. I en svarskrivelse af 19. juni 1985 meddelte Parlamentets generalsekretær, at han anså klagen for en ansøgning efter vedtægtens artikel 90, stk. 1, og opfordrede ham til at fremlægge bevis for, at han på grund af ændringen i tjenestestedet havde været nødt til også at skifte bopæl for at opfylde betingelserne i vedtægtens artikel 20.

Ved stævning, registreret på Domstolens Justitskontor den 16. september 1985, har Mouzourakis anlagt denne sag, hvorunder han principalt har nedlagt påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afslag på at yde ham en anciennitetsforbedring, subsidiært, at hans skrivelse af 12. februar 1985 fastslås at udgøre en klage i vedtægtens artikel 90, stk. 2's forstand, hvorefter sagen fremmes til realitetsbehandling og Europa-Parlamentet tilpligtes at yde ham dagpenge som følge af hans nye tjenestested i Bruxelles. Endelig har han påstået Parlamentet tilpligtet at betale sagens omkostninger.

2. Efter denne gengivelse af de faktiske omstændigheder skal jeg gennemgå de retlige problemer i sagen.

A — Formalitetsindsigelsen over for sagsøgerens første påstand

Europa-Parlamentet har i svarskriftet fra sagens begyndelse rejst formalitetsindsigelse mod påstanden om annullation af den be-

slutning, hvorved ansættelsesmyndigheden nægtede at yde sagsøgeren en anciennitetsforbedring. Denne påstand bør ifølge Europa-Parlamentet afvises, fordi klagen blev indgivet efter udløbet af fristen i tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2.

Parlamentet anfører til støtte herfor, at den akt, der i denne forbindelse indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, nemlig dennes udnævnelse til tjenestemand på prøve, blev meddelt ham ved skrivelse af 10. november 1983, men at han først indgav klage til ansættelsesmyndigheden den 12. februar 1985. Klagefristen udløb imidlertid som følge af vedtægtens artikel 90, stk. 2, tre måneder efter meddelelsen, dvs. den 10. februar 1984.

Sagsøgeren har på trods heraf hævdet, at han overhovedet ikke har modtaget meddelelse om den beslutning af 24. oktober 1983, hvorved han blev udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse LA 7, 1. løntrin. Han påstår, at han først modtog indirekte meddelelse herom ved beslutningen om hans fastansættelse af 24. september 1984, som tilgik ham ved skrivelse af 19. november 1984.

Jeg skal i denne forbindelse bemærke, at sagsøgeren altså ikke anfægter selve den beslutning, hvorved han blev udnævnt til tjenestemand på prøve, dvs. den akt, der her anføres at udgøre et klagepunkt mod ham, men at hans begrundelse for ikke at have indgivet klagen inden for tremånedersfristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, er, at han først modtog meddelelse om beslutningen ved sin fastansættelse.

Han gør altså ikke gældende, at vanskelighederne som følge af hans stilling som prøveansat forhindrede ham i at anfægte ansættelsesvilkårene, men vil alene godtgøre, at hans klage over betingelserne i udnævnelsen

af 12. februar 1985 på trods af det forløbne tidsrum var rettidigt indgivet.

Med hensyn til denne del af påstanden svarer sagsøgerens situation altså ikke helt til den, som forelå i dommen i De Santis-sagen¹. Der er hermed ikke grundlag for at definere problemet på samme måde, som generaladvokat Sir Gordon Slynng gjorde i sit forslag til afgørelse i De Santis-sagen.

I øvrigt tog Domstolen overhovedet ikke stilling til formalitetsspørgsmålet i denne sag. Det gjorde den derimod udtrykkeligt i den senere afsagte dom i sag 191/84², hvori den, i lighed med den tidligere dom i sag 173/80³ antog, at »det i tilfælde vedrørende ansøgninger om ændret indplacering [er] udnævnelsen til tjenestemand på prøve, som udgør den akt, der indeholder et klagepunkt«. Domstolen fortsatte: »Ved udnævnelsen afgøres det nemlig, hvilke funktioner, tjenestemanden skal udføre, og i overensstemmelse hermed sker tjenestemandens indplacering endeligt ved udnævnelsen. Udnævnelsen til fastansat tjenestemand er kun en bekræftelse heraf«. Hermed fastlagde og stadfæstede Domstolen utvetydigt en praksis, som den hidtil blot havde skitseret i en række tidligere afsagte domme om visse enkeltstående tilfælde⁴.

I nærværende sag har Europa-Parlamentet for Domstolen fremlagt fotokopier af den skrivelse og beslutning vedrørende sagsøgerens udnævnelse til prøveansat tjenestemand, som den tilsendte sagsøgeren den 10. november 1983, og hvori hans indplacering er angivet.

Sagsøgerens erklæring om, at han først på et betydeligt senere tidspunkt blev bekendt med beslutningens indhold, nemlig ved fastansættelsen, forudsætter altså, at han overhovedet ikke har modtaget de pågældende skrivelser.

Lad mig først her parentetisk bemærke, at det er umuligt eller meget vanskeligt at bevise, at adressaterne for EF-institutionernes skrivelser også rent faktisk modtager dokumenter, såfremt institutionerne ikke anvender en ordning, hvorved skrivelser af den i sagen omhandlede enten meddeles personligt eller sendes anbefalet. Dette er utvivlsomt en uønsket følge af en uforsigtig praksis.

I det foreliggende tilfælde er det imidlertid fuldstændig usandsynligt, at sagsøgeren ikke skulle have fået meddelelse om sin indplacering på et langt tidligere tidspunkt.

Der er flere grunde hertil.

For det første var indplaceringen i lønklasse LA 7, 1. løntrin, udtrykkeligt nævnt i det tilbud om ansættelse som prøveansat tjenestemand, der blev tilsendt sagsøgeren den 14. juni 1983, og den var angivet på en sådan måde, at den ikke kunne give anledning til nogen som helst tvivl. Sagsøgeren accepterede udtrykkeligt tilbuddet ved skrivelse af 26. juni s.å. med ordene: »under the conditions stated in your letter« (på de i skrivelseren angivne vilkår). Hans eneste forbehold var, at han foretrak at få ansættelsessted i Bruxelles, hvorved han dog udtrykkeligt bemærkede, at forbeholdet blev fremsat »while fully accepting the conditions of your offer« (idet jeg dog fuldt ud accepterer de i tilbuddet angivne ansættelsesvilkår).

Sagsøgeren må herved antages at have tiltrådt tjenesten den 3. oktober 1983 i henhold til disse vilkår.

For det andet blev sagsøgeren, som anført af Europa-Parlamentet i svarskriftet, informeret om sin lønklasse og løntrin via de

1 — Dom af 6. juni 1985 i sag 146/84, De Santis mod Revisionsretten, Sml. s. 1723.

2 — Dom af 7. maj 1986 i sag 191/84, Jean Pierre Barcella m. fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1541, jfr. dommens præmis 11.

3 — Dom af 18. juni 1981 i sag 173/80, Blasig mod Kommissionen, Sml. s. 1649 ff., se navnlig s. 1658.

4 — Jfr. herved, ud over førnævnte dom af 18. juni 1981 i sag Blasig mod Kommissionen, dom af 1. december 1983 i sag 190/82, Blomefield mod Kommissionen, Sml. s. 3981 ff., se navnlig s. 3991.

lønsedler, han modtog, og hvori hans løn og de øvrige ydelser, han fik udbetalt, var angivet. Hermed rådede sagsøgeren altså under hensyn til hans kategori, faglige uddannelse og kulturelle baggrund, over et sikkert middel til at afklare eventuel tvivl om sin indplacering. Domstolen har tidligere statueret, at »den meddelelse, der indeholdes i den månedlige lønseddel, bevirker, at klagefritterne begynder at løbe, såfremt den trufne beslutning klart fremgår af lønsedlen«⁵.

I den foreliggende sag indeholdt de lønsedler for sagsøgerens prøvetid, som sagsøgeren har vedlagt i replikken til støtte for sin anden påstand (om dagpengene), ikke blot alle nødvendige oplysninger om grundløn, tillæg og fradrag, men angav også sagsøgerens kategori, lønklasse og løntrin, idet det tydeligt var angivet øverst på siden: »A 7/1«.

For det tredje gives der normalt behørig meddelelse om udnævnelserne, navnlig ved de bekendtgørelser, der slås op på institutionens opslagstavler, hvorfor man må undre sig over, at sagsøgeren heller ikke skulle have fået underretning af denne vej.

For det fjerde har Europa-Parlamentet i svarskriftet oplyst, at chefen for sektionen »individuelle rettigheder — privilegier« på begæring havde udstedt en erklæring til sagsøgeren af 3. oktober 1983, hvorved institutionen bekræftede, at sagsøgeren var blevet ansat som tjenestemand på prøve den 1. oktober 1983. Europa-Parlamentet finder det således utroværdigt, at sagsøgeren ikke skulle havde forhørt sig om sin officielle udnævnelse, hvori hans indplacering var angivet.

Såfremt en rimeligt agtpågivende person i en tilsvarende situation som sagsøgeren ikke har gjort sig bekendt med sin indplacering ved ansættelsen, efter at have været ansat på prøve i ni måneder og været beskæftiget tre og en halv måned som fastansat tjenestemand, må grunden være, at vedkommende overhovedet ikke bekymrede sig derom.

Følgelig er det min opfattelse, at sagsøgerens første påstand må afvises, idet klagen ikke var rettidigt indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

B — *Formalitetssindsigelsen over for sagsøgerens anden påstand*

I svarskriftet har Europa-Parlamentet endvidere rejst krav om afvisning af sagsøgerens anden påstand.

Med denne påstand gør sagsøgeren gældende at have automatisk krav på dagpenge i henhold til artikel 10 i vedtægtens bilag VII alene af den grund, at han ifølge vedtægten (artikel 20) var forpligtet til at skifte bopæl fra Luxembourg til Bruxelles, da han fik tjenestested dér. Efter hans opfattelse består der »en retlig og logisk formodning for«, at en ændring i tjenestested også indebærer en ændring i bopæl, samt at administrationen må afkræfte denne formodning og ikke kan kræve, at tjenestemanden fører bevis for, at han har skiftet bopæl.

Jeg finder, at sagsøgerens opfattelse er ubegrundet.

Ligesom Parlamentet er jeg af den opfattelse, at der kun bør udbetales dagpenge, såfremt tjenestemanden beviser, at han rent faktisk var forpligtet til at skifte bopæl for

5 — Se f. eks. dom af 21. februar 1974 i de forenede sager 15-33, 52, 53, 57-109, 116, 117, 123, 132 og 135-137/73, Schöts-Kortner m. fl. mod Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet, Sml. s. 177.

at opfylde forpligtelsen til at tage bopæl på tjenestestedet. Dette fremgår af selve ordlyden af artikel 10 i vedtægtens bilag VII, hvorefter kun »den tjenestemand, der godtgør, at han er nødt til at skifte bopæl for at opfylde betingelserne i artikel 20 i vedtægten« har krav på dagpenge.

Det er ikke af hensyn til beregningen af dagpengenes størrelse (som fremgår af selve bestemmelsen), at der skal føres bevis herfor, men for at godtgøre, at tjenestemanden reelt har krav på dagpengene, dvs. at han også reelt har skiftet bopæl. Artikel 10, stk. 1, kan ikke forstås på anden måde.

Institutionerne er således ikke blot berettiget, men forpligtet til i tvivlstilfælde at kræve fornødent bevis fra tjenestemanden for, at han har været nødt til at skifte bopæl.

I overensstemmelse hermed opfordrede Europa-Parlamentets administration i en skrivelse af 24. januar 1985 sagsøgeren til at bevise, at han reelt opfyldte betingelserne for at få udbetalt dagpenge.

Parlamentet var nemlig i tvivl, fordi sagsøgeren i forvejen havde bopæl på sit nye arbejdssted, og fordi man vidste — som det var nævnt i en skrivelse af 22. april 1985 — at en del tjenestemænd, som var overflyttet til Bruxelles, de facto havde taget bopæl dér allerede forud for det tidspunkt, som var angivet i beslutningen om overflytning.

I sådanne tilfælde bør udbetalingen af dagpenge dels gøres betinget af en forudgående ansøgning fra tjenestemanden, dels forudsætter den, at tjenestemanden godtgør, at han opfylder vedtægtens krav. Dette var netop hvad administrationen forlangte i skrivelsen af 24. januar 1985 fra chefen for personaleafdelingen til sagsøgeren.

Det var efter denne skrivelse, at sagsøgeren den 12. februar 1985 i en skrivelse over for

Parlamentets generalsekretær gjorde gældende, at han ved nævnte skrivelse indgav en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, »over administrationens undladelse af at træffe en beslutning«, om at tildele ham de dagpenge, han havde krav på på grund af sit nye tjenestested i Bruxelles.

Denne »klage« blev af Parlamentet anset for en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, fordi sagsøgeren ikke før havde indgivet ansøgning om dagpenge, og institutionen ikke før havde givet afslag herpå.

Jeg deler helt Parlamentets opfattelse på dette punkt. Skrивelsen af 12. februar kan umuligt anses for andet og mere end en ansøgning om, at Europa-Parlamentet skulle træffe en positiv beslutning om at udbetale sagsøgeren dagpenge, og kan ikke anses for en klage over en undladelse af at træffe en i vedtægten foreskrevet beslutning, da der klart ikke forelå en sådan undladelse fra Parlamentets side.

Da denne ansøgning herefter blev afslået af Parlamentets generalsekretær som åbenbart ubegrundet, under hensyn til, at tjenestemanden ikke havde ført bevis for, at han også rent faktisk havde skiftet bopæl, måtte sagsøgeren enten selv løfte bevisbyrden herfor eller indgive klage inden udløbet af tremånedersfristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Dette er imidlertid ikke sket, hvorfor sagen ved Domstolen må anses for at være for tidligt anlagt og derfor afvises i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 2.

Dette resultat ændres ikke ved den omstændighed — som påberåbt af sagsøgeren — at han, samtidig med, at han anlagde sag ved

Domstolen, indgav en klage til Parlamentets generalsekretær over beslutningen af 19. juni 1985 med det formål »at sikre sig mod alle eventuelle formalitetsindsigelser«.

Dette sidste ændrer ikke ved, at sagen er for tidligt anlagt. Uanset om klagen kan anses for indgivet inden udløbet af fristerne i vedtægtens artikel 90 eller ej, ligger det fast, at en sag efter vedtægtens artikel 91, stk. 2, kun kan antages til påkendelse ved Domstolen, når

- 1) der for ansættelsesmyndigheden i forvejen er indbragt en klage inden for de i artikel 90, stk. 2, fastsatte frister, og
- 2) »denne klage har været genstand for en udtrykkelig eller stiltiende afvisning«.

Sidstnævnte betingelse var i hvert fald åbenbart ikke opfyldt på tidspunktet for sagens anlæg, hvorfor sagen må afvises.

3. Som følge af det anførte skal jeg i det følgende kun foretage en summarisk og subsidiær gennemgang af sagsøgerens påstande vedrørende realiteten.

A — Anciennitetsforbedring

Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden under hensyn til hans uddannelse og forudgående faglige erfaring var forpligtet til at yde ham en anciennitetsforbedring inden for lønklassen på tolv måneder som følge af vedtægtens artikel 32, stk. 2.

Artikel 32, stk. 1 bestemmer, at »den ansatte tjenestemand indplaceres på første løntrin i sin lønklasse«. Ansættelsesmyndigheden kan dog efter bestemmelsens stk. 2 »under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaring give tjenestemanden en

anciennitetsforbedring inden for denne lønklasse« — dvs. med de begrænsninger, der er nævnt i selve bestemmelsen.

Til støtte for sit krav har sagsøgeren påberåbt sig den særlige uddannelse, han gennemgik under et tolkekursus i Korfu samt sin uddannelse som fysiker med speciale inden for højenergi. Sidstnævnte uddannelse har ganske vist ikke givet ham »særlige faglige erfaringer af relevans for arbejdet«, men var alligevel særdeles nyttige for hans tolkning af møder om videnskabelige eller tekniske emner.

Endvidere henviser han til sin forudgående faglige erfaring som freelancetolk ved Europa-Parlamentet, sin ansættelse som videnskabelig assistent og lærer ved Centret for Oversættelse og Tolkning i Korfu og sin erfaring som forsker i højenergifysik.

Parlamentet har således ikke efter sagsøgerens opfattelse taget hensyn til hans forudgående uddannelse og erfaring ved ansættelsen og har derved begået en åbenbar fejl, og tilmed gjort sig skyldig i magtfordrejning. Sagsøgeren påberåber sig til støtte herfor Domstolens domme i sagerne 190/82 (Blomfield mod Kommissionen, ovenfor anført) og 17/83 (Angelidis mod Kommissionen, Sml. 1984, s. 2907).

Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at han er blevet forskelsbehandlet i forhold til to af sine kolleger i den græske tolkekabine, som fik en anciennitetsforbedring svarende til perioden fourud for fastansættelsen, hvorunder de havde kontrakt som midlertidigt ansatte, dvs. umiddelbart efter, at de havde deltaget i samme tolkekursus som sagsøgeren ved Centret for Oversættelse og Tolkning på Korfu. Sagsøgeren fik ikke dette tilbud, men måtte affinde sig med sin status som freelancetolk, selv om han havde forpligtet sig til at arbejde for Europa-Parlamentet i to år, og selv om arbejdet var af samme art som hans kollegers. Heroverfor

har Parlamentet fremført følgende modargumenter:

- 1) Tildelingen af en anciennitetsforbedring efter vedtægtens artikel 32, stk. 2, er ikke nogen *pligt*, men en *ret* for ansættelsesmyndigheden, og indrømmer altså ikke tjenestemanden et ubetinget krav efter vedtægten;
- 2) Indplaceringen af sagsøgeren var i overensstemmelse med Europa-Parlamentets »Interne retningslinjer om kriterier ved indplacering i forbindelse med ansættelse«, som er vedtaget den 1. april 1984 og i medfør af beslutning fra Parlamentets generalsekretær midlertidigt har været i kraft siden den 1. maj 1974. Ifølge disse retningslinjer ydes der, i henhold til afsnit III om »indplacering på løntrin«, »med forbehold af de maksimumsperioder, der er angivet i vedtægtens artikel 32«, tolv måneders anciennitetsforbedring inden for lønklasse A 7 og LA 7, og såfremt »den pågældende besidder særlige faglige erfaringer af relevans for arbejdet i den stilling, der skal besættes«. Den pågældende skal dog mindst have to års forudgående faglig erfaring.

Sagsøgeren havde således nok mere end seks års forudgående faglig erfaring, men havde kun arbejdet ét år som freelancetolk og havde derfor ikke godtgjort at have *særlige faglige erfaringer* på mindst to år *af relevans for tolkearbejdet*, heller ikke selv om man havde taget hensyn til de seks måneders ansættelse ved uddannelsescentret på Korfu og til fem måneders kurset sammesteds, hvilket ville have været i strid med Parlamentets praksis.

- 3) Sagsøgeren er ikke blevet forskelsbehandlet i forhold til sine kolleger, og har ikke ført noget som helst bevis herfor.

Jeg finder Europa-Parlamentets argumenter velbegrundede.

For det første er det rigtigt og i overensstemmelse med ordlyden i vedtægtens artikel 32, stk. 2, at administrationen *ikke er forpligtet* til at yde en anciennitetsforbedring under hensyn til den pågældendes faglige erfaring og uddannelse. Bestemmelsen er kun *fakultativ*, og indeholder blot en *mulighed* herfor.

Om beføjelsen så skal udnyttes, og i givet fald hvorledes, er det overladt den pågældende institution selv at afgøre efter eget skøn. Domstolen har således tidligere statueret⁶, at ansættelsesmyndigheden på dette punkt har et vidt skøn efter artikel 32, stk. 2, når det gælder bedømmelsen af de forudgående faglige erfaringer hos de personer, som ansættes ved De Europæiske Fællesskabers institutioner, der efter sagens natur varierer betydeligt. Denne skønsmåling gælder alle de omstændigheder, som kan have betydning for anerkendelsen af den ansattes forudgående erfaringer, såvel med hensyn til disses art og omfang, som deres store eller mindre relevans for arbejdsopgaverne i den pågældende stilling.

Dog er ansættelsesmyndighedens skønsmåling naturligvis begrænset af de retsfor skrifter og retsgrundsætninger, som skal iagttages, når beføjelsen anvendes.

Ifølge selve vedtægtens artikel 32, stk. 2, må ansættelsesmyndigheden således ikke tage hensyn til faglige erfaringer, der ikke har speciel relevans for den stilling, der skal be-

6 — Dom af 1. december 1983 i ovennævnte sag 190/82, Blofield mod Kommissionen, Sml. 1983, se navnlig præmis 26 på s. 3994; dom af 12. juli 1984 i sag 17/83, Angelidis mod Kommissionen, Sml. s. 2907 ff., se navnlig dommens præmis 16 på s. 2921.

sættes (»særlige faglige erfaringer«). Den pågældendes forudgående erfaring skal med andre ord, som det fremgår af dommen af 1. december 1983, i sagen Blomefield mod Kommissionen (Sml. s. 3994), være specielt relevant for den pågældende stilling.

Endvidere er det kutyme, at institutionerne udsteder generelle interne retningslinjer for anvendelsen af denne beføjelse for herved at sikre, at der ved ansættelse og forfremmelse af tjenestemænd i samme lønklasse og inden for samme kategori anvendes samme betingelser for indplacering i lønklasse og på løntrin.

Vedrørende dette punkt kan der ikke i den foreliggende sag rejses kritik mod den måde, hvorpå Europa-Parlamentet har anvendt sine egne interne retningslinjer.

Europa-Parlamentets antagelse om, at sagsøgeren ikke havde de fornødne to års »særlige« erfaringer fra tolkearbejde, og at hans uddannelse som videnskabelig fysiker ikke havde nogen speciel relevans for hans fremtidige arbejde, lå således inden for grænserne af Parlamentets skønsmagt efter vedtægtens artikel 32, stk. 2 og Parlamentet fraveg derved heller ikke de generelle kriterier, som det selv havde fastsat i sine interne retningslinjer fra 1974.

Disse retningslinjer er med hensyn til det foreliggende problem fuldt og helt i overensstemmelse med ordlyden i den bestemmelse i artikel 32, hvorefter Europa-Parlamentet anfører at have udstedt dem. Der er således ikke grundlag for at antage, at Europa-Parlamentet har begået en åbenbar fejl, da den afviste at give sagsøgeren en anciennitetsforbedring.

Heller ingen af de øvrige omstændigheder, sagsøgeren har fremført under retsforhandlingerne ved Domstolen, godtgør, at han skulle være blevet anderledes behandlet end de øvrige tjenestemænd eller ligefrem have

været genstand for en diskriminerende behandling, eller at Parlamentet skulle have gjort sig skyldig i magtfordrejning.

B — *Kravet om dagpenge*

I dommen af 30. januar 1974 udtalte Domstolen: »Dagpengene sigter bl. a. på den situation, der opstår, når tjenestemanden er forpligtet til at tage ophold et andet sted end hans hidtidige bopæl, uden at han dog kan opgive denne«⁷.

Dette formål med dagpengene fastslog Domstolen på grundlag af den tidligere version af bestemmelsen i artikel 10 i vedtægtens bilag VII, men formålet fremgår også af dens nuværende affattelse.

Ganske vist har en tjenestemand efter artikel 10, stk. 1, krav på dagpenge, såfremt han »godtgør, at han er nødt til at skifte bopæl for at opfylde betingelserne i artikel 20 i vedtægten«, men det fremgår tillige af stk. 2, anden afsnit, at der »i intet tilfælde ydes... dagpenge ud over den dato, hvor tjenestemanden har foretaget flytning med henblik på at opfylde betingelserne i artikel 20 i vedtægten«.

Tjenestemanden har ved sin flytning endvidere ret efter artikel 9 i vedtægtens bilag VII til at få godtgjort udgifter ved flytning af sit personlige bohaves.

Formålet med dagpengene er altså at godtgøre tjenestemanden hans omkostninger som følge af, at han har været nødt til at bevare sin tidligere bopæl (på grund af familie, lejekontrakten, den nye bopæls eventuelle provisoriske karakter eller af andre grunde) og samtidig — ligeledes midlertidigt — har måttet bosætte sig på sit nye ar-

⁷ — Dom af 30. januar 1974 i sag 148/73, Louwage mod Kommissionen, Sml. s. 81 ff., se navnlig præmis 25 på s. 90.

bejdssted med de heraf følgende udgifter og ulemper.

Sådan kan sagsøgerens situation imidlertid ikke med rette beskrives.

Det fremgår nemlig klart af sagens akter, at sagsøgeren på ansættelsestidspunktet boede i Bruxelles med sin hustru, som er tjenestemand ved Rådet, og at dette i øvrigt netop var hans begrundelse for at foretrække tjenestedet i Bruxelles. Da hans ønske herom imidlertid ikke kunne efterkommes, blev han ansat i Luxembourg fra den 1. oktober 1983 og fik udbetalt dagpenge i ti måneder indtil den 1. juli 1984.

Under sit ophold i Luxembourg boede han hos en ven, som han selv har indrømmet, og tilbragte ofte weekenden på sin og hustruens fælles bopæl i Bruxelles.

Han har altså på intet tidspunkt taget endelig eller varig bopæl i Luxembourg, og det fremgår ikke af sagens akter, at han skulle have anmodet om bosættelsespenge.

På det tidspunkt, da han blev overført til Bruxelles, fik han altså opfyldt sit oprindelige ønske om tjenestedets placering og havde ikke på noget tidspunkt været tvunget til at tage midlertidig bopæl i Luxembourg eller til midlertidigt at bosætte sig i Bruxelles, mens han afventede muligheden for at oprette en mere varig bopæl. Han flyttede blot fra det hus, hvor han havde boet hos sin ven, tilbage til familiens fælles hjem i Bruxelles.

I denne situation må det mildt sagt betegnes som mangel på mådehold at rejse krav om dagpenge og udtryk for en holdning, der ikke kan betegnes som andet end uberettiget.

4. Af disse grunde skal jeg foreslå Domstolen

— principalt at afvise sagen

— subsidiært at frifinde sagsøgte.

Hver af parterne bør i medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, jfr. artikel 70, principielt betale deres egne omkostninger.

Europa-Parlamentet har blot påstået sagsøgeren tilpligtet at betale sagens omkostninger, men har under de mundtlige forhandlinger bekræftet, at Parlamentet er indstillet på at betale sine egne omkostninger. Under disse omstændigheder finder jeg det ufornuddent, under hensyn til bestemmelsen i procesreglementets artikel 70, at overveje mulighederne for at anvende procesreglementets artikel 69, stk. 3, anden afsnit.